

Hódolat illet! Véged soha sincsen!
Soha, soha nem vagy te szomorú!
Bő termésed boldog fénnyel behintsen,
Mint vérszínű tulipán-koszorú.

Ha lépsz, dalok csengnek, fáklyák
Igyulladnak,
Pezsgő élet, új rügyeket hozó,
Szép álma lányoknak, inas ifjaknak,
Csillaghívó, kincses muzsikaszó.

Parancsod: szeretni, sohasem félni,
Hősök tetteit neveli lázad,
Fájdalmon túlhág, ki titkodat érti,
S meseszóval épít virágházat.

Az alkotó harcos dicsfényt vár tőled,
Mindig számára hullik az öröm —
Kergető idő hullámai nőnek
S átúsznak a napsugár-hőmpölyön!

Hús évés harci menetelés

A tűznek, tűznek nem szabad lohadni,
Fáklyának, szívnek mindig kell lobogni.
Harcban megállni nem lehet már nekünk,
Megbotlunk, várunk, utat lelünk s lépünk.

Zúgó gépeknek lendülete lüktet.
Fényes csillagok buzdítnak bennünket.
Messze ragyogó, csábos szép csillagok
Villantják elénk a biztos holnapot.

Sivár utakon, csikorduló foggal,
— Hol régi gazság gonoszságot forral —
Kátyúkba lépve, megfáradt csapattal
Győztesen köszönt majd a vörös hajnal.

Boldogság, hírnév vár az utunk végén,
Csodás virág nyíl küzdők szenvedésén.
A virág egykor égi színeket ver,
Dús istenné lesz a célhoz ért ember.

Hús hosszú éve mi is megyünk, megyünk,
Hajnalba ért már végtelen éjjelünk.
Sok bajtárs hullt el. Megnőtt seregekkel
Talál mégis a harcra hívó reggel.

Mert csak növekszünk. Tűzben ér az ünnep.
Bátran visszük át bizó seregünket
Áldomást kezdő holnapok partjára,
S az örök hajszát örömének zárja...

(A HID húszéves jubileumán)